

REBECCA
WINTERS

Neatsitiktinai susitikę

Svajonų
ROMANAI

ygute.lt

Rebecca Winters

**NEATSITIKTINAI
SUSITIKĘ**

Trijų knygų serija
„Paryžiaus romantika“.
Antra knyga

Versta iš: Rebecca Winters, *Falling for Her Secret Billionaire*, 2023

© Rebecca Winters, 2023

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2024

Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2025

© iStockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2025

ISBN 978-609-03-1049-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Ačiū Dievui už laisvadienį!

Šį penktadienio rytą Fransuaza dėjo daiktus, kuriuos ketino iš buto Nicoje pergabenti į sandėlį Paryžiuje. Nenorėjo su savimi vežtis nieko, tik lagaminą. Neliko nė trijų savaičių – jos laukia skrydis namo, reikia išsilaikyti kvalifikacinius egzaminus medicinos mokykloje. Jei pasiseks – įgis daktaro laipsnį.

Paskutinis daiktas, kurį reikėjo įdėti į dėžę, buvo juodas tėvo lagaminėlis su gydytojo reikmenimis. Kito jis niekada neturėjo, ir šis lagaminėlis brangiausias Fransuazos turtas. Patrikas Valmis, kuris pasimirė prieš penkis mėnesius, eidamas šešiasdešimt pirmus metus, buvo gerbiamas gydytojas. To širdies smūgio neturėjo būti. Jos motina, neįtikėtinai puiki slaugytoja, dirbusi kartu su vyru, mirė nuo plaučių uždegimo dar anksčiau, prieš metus. Fransuaza abiejų neapsakomai ilgėjosi.

Darkart žvilgtelėjus, kas viduje, lagaminėlis išslydo iš rankų ir nukrito ant grindų. Iš jo išbyrėjo perkusinis plaktukas ir stetoskopas, su kuriais ji žaisdavo būdama maža.

Nustebusi Fransuaza pasilenkė ir surinko daiktus, kartu pakėlė ir seną tamsiai rudą

piniginę. Kažkodėl ji gulėjo lagaminėlio dugne su visais kitais daiktais. Anksčiau nebuvo jos mačiusi.

Sukirbus smalsumui, Fransuaza žvilgtelėjo į piniginę ir rado kažkokį išblukusį dokumentą. Išlanksčius popierių, dėmesį pirmiausia patraukė užrašas lapo viršuje: *Gruppe Français pour l'Adoption*.

„Adoption“ – įvaikinimas? Fransuaza susiraukė. Kodėl tas popierius atsidūrė tėčio lagaminėlio dugne? Pagal tai, kas surašyta, jis priėmė gimdymą. Savo pacientės? O galbūt padėjo kam nors, kas atsidūrė bėdoje?

Moteriškos lyties naujagimis. Gimė vasario 10 d.

Gydytojas: Patrikas Valmis.

Motina: nežinoma.

Tėvas: nežinomas.

Nežinomi...

Fransuaza pažvelgė į įsivaikinusią žmonių parašus.

Patrikas ir Dionė Valmiai.

Ką?

Tai jos tėvų parašai!

Jie įsidukrina šią mergytę?

Fransuaza buvo vienintelis vaikas, nes daugiau vaikų motinai nepavyko susilaukti. Iki Fransuazos ji patyrė tris persileidimus. Jeigu jie įsidukrina mergytę ir šioji mirė, kodėl Fransuaza nieko apie tai nežinojo?

Po tėvų pavardėmis buvo nurodyti įvaikinimo metai. Prieš dvidešimt aštuonerius metus. Ji pati vasario 10-ąją atšventė dvidešimt aštuntąjį gimtadienį. Fransuaza mintyse suskaičiavo...

Ne, negali būti!

Ji aiktelėjusi klestelėjo ant sofos.

Kažkas ne taip... Perskaitė dar ir dar kartą, kas parašyta.

Jeigu tikėtų tuo, kas parašyta, Fransuaza ir buvo tas įvaikintas kūdikis!

Jai būtų nė motais, kad ji įdukrinta; tiesiog negalėjo patikėti, jog tėvai nepasakė. Visą gyvenimą buvo su ja atviri. Kodėl nenorėjo, kad Fransuaza žinotų? Kam slėpti? Ar manė, kad, sužinojusi tiesą, mažiau juos mylės arba ims nekęsti?

Klausimai kilo vienas paskui kitą. Motina vis sakė norėjusi daugiau vaikų. Kodėl tėvai neįsivaikino dar vieno, kad ji turėtų brolių arba seserį? Kaip pavyko tai išlaikyti visiškoje paslapyje?

Slaugos namuose Buzi la Foré, į pietryčius nuo Paryžiaus, gyveno Fransuazos protetė iš motinos pusės. Šeima dažnai leisdavosi į dvi valandas trunkančią kelionę jos aplankyti. Emfizema serganti senutė niekad nė žodžiu neužsiminė apie įdukrinimą. Nejau viskas buvo taip slepiama, kad pačios motinos teta nieko nežinojo?

Daugiau nebuvo parašyta jokių duomenų, kuriuos būtų galėjusi su kuo nors susieti: nei naujagimės svorio, nei tėvų pavardžių, nei miesto ar šalies, nei ligoninės, net oficialaus antspaudu su kokio nors tarnautojo parašu.

Kas jos biologiniai tėvai? Ar dar gyvi? Jeigu taip, kur jie?

Iki šiol tėvai jokių poelgiu nebuvo Fransuazos įskaudinę, tačiau ši sąmoninga paslaptis suteikė jai daugiau skausmo, nei buvo patyrusi per visą gyvenimą.

Apstulbusi ji paėmė telefoną, bet paskambinusi į informacijos tarnybą išgirdo, kad įvaikinimo agentūros tokiu pavadinimu Paryžiuje nėra. Fransuaza paprašė operatorės paieškoti visoje Prancūzijoje. Ničnieko!

Sukrėsta iki širdies gelmių, Fransuaza susirado kažkokio privataus detektyvo numerį

Nicoje ir paskambinusi susitarė susitikti. Pasi-
teiravo apie mokestį. Nors daug pinigų netu-
rėjo, išleis paskutinį eurą, kad surastų atsaky-
mus.

Antrą valandą popiet ji įėjo į Lamo ir Briano
biurą. Giljemas Brianas pasiūlė atsisėsti. Fran-
suaza parodė jam radinį ir pasakė neaptikusi to-
kios įvaikinimo agentūros.

– Ar šis dokumentas apskritai tikras?

– Niekada nesu matęs nieko panašaus, bet
vien dėl to, jog jis egzistuoja ir buvo paslėptas
jūsų tėvo lagaminėlio dugne, neturėsite ramy-
bės, kol neišsiaiškinsime tiesos. Kur jūsų tėvas
įgijo išsilavinimą?

– Paryžiuje, Sorbonos universitete. Abu mano
tėvai paryžiečiai; jie ten gyveno ir baigė moks-
lus, – Fransuaza išklojo jam visą šeimos istoriją,
kuria žinojo arba *tarėsi* žinanti.

– Tai bus naudinga, kaip ir datos. Sakote, jums
dvidešimt aštuoneri?

Fransuaza tramdė ašaras.

– Taip. Gimimo data tokia pat, kaip nurodyta
dokumente.

– Kodėl jūsų tėvai persikraustė į Nicą?

– Jie čia negyveno. Prieš trejus metus tėvas
gavo Prancūzijos vyriausybės kvietimą Maroko

vyriausybės užsakymu Rabate sukurti sveikatos priežiūros programą. Aš jau studijavau rezidentūroje Paryžiuje. Tėvai paragino mane persikelti į Sofijos Antipolio universitetą čia, Nicoje, kad galėčiau tęsti rezidentūrą ir būčiau arčiau jų. Kai tik galėdavau, lankydavau juos Rabate, o jie atvykdavo pas mane.

- Aišku. - Vyras nusiėmė akinius. - Pamėginasiu pasiaiškinti. Palikite savo numerį ir adresą sekretorei, ir paskambinsiu jums tą pačią minutę, kai tik aptiksiu kokių nors žinių.

- Ačiū. Vis dar negaliu atsitokėti, kad tėvai nuo manęs tai nuslėpė. - O, kad detektyvui pavyktų išsiaiškinti pagrindą priežastį, kodėl tėvai nusprendė jai nieko nesakyti.

- Padarysiu viską, ką galiu, kad rasčiau jums rūpimus atsakymus.

- Dėkoju. - Fransuaza nusiminusi išėjo iš biuro - nežinojo, kaip reikės gyventi, kol bus atskleista įvaikinimo priežastis.

Leidžiantis kariniam transportiniam lėktuvui, apačioje išryškėjo Nicos miesto kontūrai. Užsienyje praleidęs dešimt metų, Žanas Luisas Kose-
lis prieš dvi savaites buvo atleistas iš tarnybos karo medicinos komisijos sprendimu ir dėl

sveikatos priverstas grįžti į Prancūziją. Jam tai siūlė dar prieš metus, tačiau vyras nesutiko, kol galiausiai nebeliko jėgų priešintis.

Gydytojas, kuris padarė viską, kad padėtų jam susidoroti su Malyje patirtu siaubu, negalėjo pasakyti, kas jam yra. Tai ir nebuvo svarbu. Diagnozuoti Žano Luiso negalavimų karo siaubiamoje zonoje buvo neįmanoma. Jis dar pajėgė vaikščioti, tačiau pastaruoju metu neteko daug svorio, o vis sukylančios pykinimo bangos taip pat atėmė daug jėgų. Pastarąsias dvi savaites jautėsi ėdamas kažkokios klaikios Vakarų Afrikoje pasigautos ligos.

Prancūzijoje buvo ligoninių, kuriose gydomi sužeisti karo veteranai. Kadangi nepajėgė prisi-
versti grįžti į gimtinę Rytų Prancūzijoje, Žanas Luisas pasirinko Nicą, tarnybos bičiulio Aleno, kuris prieš du mėnesius žuvo Sahelyje, gimtinę. Perdavęs užuojautą savo geriausio draugo šeimai, jis kreipsis į ligoninę Nicoje ir ten sužinos, kiek jam dar liko iki paliekant šį pasaulį.

Lėktuvui nusileidus, Žanas Luisas atsistojo į eilę. Pareigūnas patikrino visų dokumentus. Žanas Luisas vis dar vilkėjo uniformą, tačiau dabar drabužis ant jo jau kabėjo.

- *Le prochain?*¹ Kapitonas Robertas Martinas?
- Aš.

Žanas Luisas ištiesė dokumentus prie stalo sėdinčiam vyrui. Prieš dešimtmetį jis įstojo į kariuomenę netikra pavarde. Draugas pažinojo žmogų, kuris padėjo jam gauti padirbtą vairuotojo pažymėjimą ir gimimo liudijimą. Jis nusiskuto plaukus ir užsiaugino ūsus, kad niekas nepažintų iš nuotraukos vieno garsiųjų milijardierių Koselių trynukų.

Armijoje Žanas Luisas galėjo tiesiog pranykti. Apgaulė padėjo jam įstoti į kariuomenę; vis dėlto taisyklės draudė auginti ūsus, tad buvo priverstas nusiskusti.

Pareigūnas ilgai žiūrėjo į jį.

- Dabar jūs jau su plaukais.

- Plikas pakaušis – geras taikinyš. Tačiau dabar tai nebesvarbu. – Niekas nebesvarbu.

- *Soyez le bienvenu.* Štai jūsų kortelė su antspaudu. Parodykite pareigūnui bet kurioje veterano ligoninėje, ir jums bus skirtas būtinas gydymas. *Bonne chance.*²

Sveikas atvykęs namo ir geros kloties?

¹ Kitas? (pranc.).

² Geros kloties (pranc.).

Žinoma.

- *Merci.*

Karjerai kariuomenėje, o gal ir gyvenimui einant į pabaigą, birželio šeštadienio rytą, nešinas kelioniniu krepšiu, Žanas Luisas išėjo iš pastato. Mostelėjęs sustabdė taksi.

- Prašyčiau į Daro remonto dirbtuves, Rosinio gatvė 210.

Įlipęs jis atsilošė ir ėmė gerti pasaulio, kurio nematė dešimt metų, vaizdus. Vis dėlto šis pasaulis nebuvo jam pažįstamas. Žanas Luisas jau seniai išmoko negalvoti apie vietas, kurių ilgėjosi jo siela, antraip būtų visai nusikankinęs.

Vairuotojas, plepus žmogelis, pasuko pro turistų pilną Anglų promenadą, nepaliaujamai pasakodamas, kur kareivis galėtų puikiai praleisti laiką, tačiau pravažiavus stiklais žaižaruojantį baltą Koselių viešbutį Žanas Luisas nebegalėjo susikaupti – tarsi viduje būtų sprogusi atominė bomba.

Jis stipriai užmerkė akis, vydamas užplūstančią prisiminimų bangą. Tačiau buvo vėlu – praeitis prasismelkė į visus pojūčius. Jis grįžo Prancūzijon tik numirti.

Dar po kelių posūkių automobilis sustojo. Žanas Luisas atsimerkė kaip tik laiku, kad spėtų

pamatyti dirbtuves, kuriose Alenas padėdavo tėvui prieš įstodamas į kariuomenę. Abiem ėjo dvidešimti metai. Aleno šeima nebuvo pasiturinti, jie niekada niekur nebuvo išvykę. Žano Luiso bičiulis troško pamatyti pasaulio ir paragauti kitokio gyvenimo. Visus tuos metus kas mėnesį siųsdavo dalį savo atlyginimo tėvui, o kitus pinigus investuodavo į šeimos ateitį.

O Žanas Luisas tenorėjo pabėgti nuo įkyraus spaudos dėmesio ir našlaujančio tėvo lūkesčių. Juolab kad kariuomenė leido tapti bevardžiam ir atsikratyti slegiančio kaltės jausmo, kad jo šeima tokia turtinga.

Jiedu su Alenu susipažino naujokų mokymo stovykloje ir dar visai neseniai kartu ėjo tarnybą. Kurdami planus tapti profesionaliais karininkais vyrai nenumatė pirmalaikės žūties ir netikėtos ligos. Atėjo laikas pažvelgti Aleno tėvui su motina į akis. Sūnus dievino savo gimdytojus ir jaunesnę seserį. Bent tokia žinia Žanas Luisas galės pasidalyti su bičiulio artimaisiais; be to, perduos keletą nuotraukų.

Jis paprašė vairuotojo palūkėti, nes užtruksiąs vos kelias minutes. Palikęs krepšį ant sėdynės, įėjo krautuvėlėn, krimsdamasis, kad šalia nėra paties Aleno su plačia šypsena veide.

- *Salut, soldat!* Kuo galiu padėti? Mūsų

servisas vidiniame kiemelyje – meistras tuojau viską sutvarkys.

Žanas Luisas pasisuko į maždaug trisdešimties metų vyrą, ant kurio kortelės buvo užrašyta „Mišelis“.

– Ieškau savininko, Etjeno Daro. Ar jis neišvykęs?

– Žinoma. Ar esate susitarę?

– Ne, norėjau padaryti staigmeną.

Vyrukas linktelėjo.

– Jo kabinetas štai ten, – parodė ranka. – Tik perspėsiu jį.

– *Merci bien.*

Žanui Luisui nereikėjo toli eiti. Šviesiaplaukis Aleno tėvas ką tik buvo padėjęs telefono ragelį ir jam pabeldus į durų staktą pakėlė akis.

– Mesjė Daro? Nesame pažįstami, tačiau aš Robertas Martinas, bičiulis...

Nespėjus užbaigti sakinio, Etjenas pašoko iš krėslų ir stipriai suspaudė Žaną Luisą glėbyje.

– Žinau, kas tu... – jausmingai prakalbo vyriškis. – Negaliu patikėti, kad atvažiavai!

Tėvo ir sūnaus plaukų spalvos ir veido bruožų panašumas stulbino, tačiau labiausiai Žaną Luisą papirko abiejų natūralus šiltas bendravimas. Susitikus su Etjenu daug kas paaiškėjo....

